ద్వైతం

కథ

సలీం

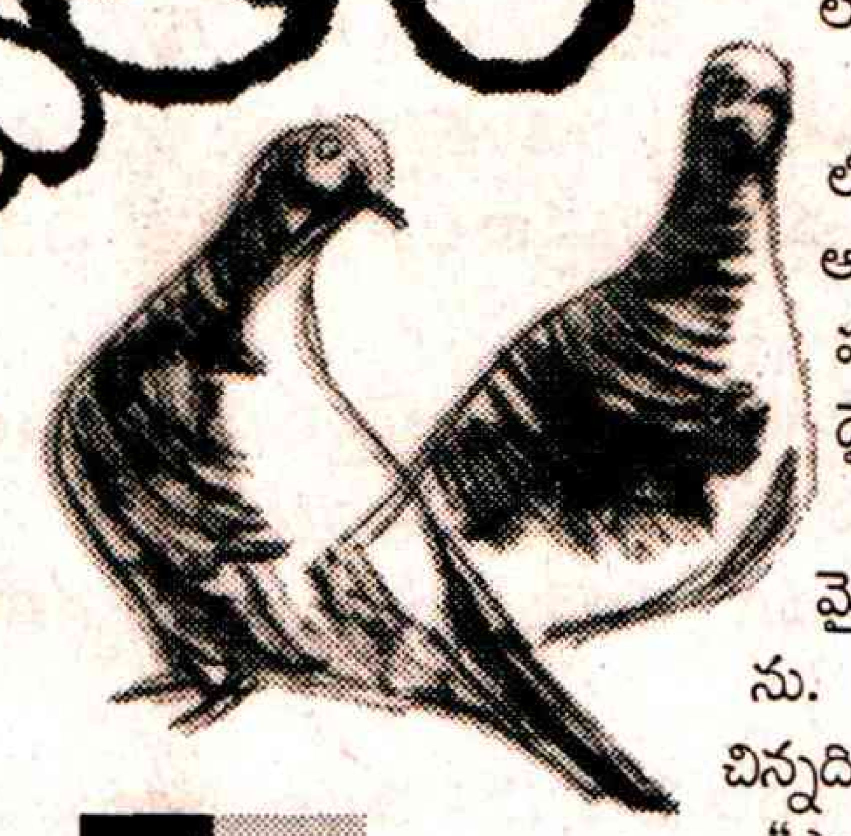

"వీటితో వేగలేక చచ్చిపోతున్నానండీ" అంది శ్రీమతి.

"తెలుగులో యం.ఏ. చదివావు. భాషాదోషాలు లేకుండా మాట్లాడలేవా? మన యిద్దరు పిల్ల రాక్షసుల గురించేగా అంటున్నావు. వీటితో అనే పదం వాడకూడదు. వీళ్ళతో వేగలేక చచ్చిపోతున్నానండీ అనాలి. తెల్సిందా"

"మ్యో ఖర్మ... మీ లెక్చర్లు కాలేజీలో స్టూడెంట్స్‌కి చెప్పుకోండి. నేను మాట్లాడేది పిల్లల గురించి కాదు... పావురాళ్ళ గురించి"

"పిల్లలూ పావురాళ్ళు ఒకటేనోయ్. నాజూకు...చాలా ముద్దుగా చూసుకోవాలి"

చాల్లెండి సంబడం.... సరదా కాదు చాలా సీరియస్‌గా చెప్తున్నా. యిల్లంతా రోజు కడగలేక చస్తున్నా"

"పనిమనిషి ఉంది కదా"

"అదైనా మనిషే...ఎంతని చేస్తుందీ? యింటి చుట్టూతా కాపురాలు పెట్టాయి. వాటి రెట్టల్తో గోడలన్నీ ఖరాబవుతున్నాయి. బంగారం లాంటి యిల్లు....వాటి పుణ్యమా అంటూ ఎటుచూసినా పెంటపోగులే. తరిమితే ఎగిరిపోయి, నేను యింట్లోకి రాగానే మరలా వచ్చి కూచుంటున్నాయి."

"ఎవరిళ్ళల్లోకి వాళ్ళు వెళ్ళే అధికారాన్ని మనం ఎలా ప్రశ్నించగలం? నీ యింట్లోకి నువ్వొచ్చినట్లే వాటి యిళ్ళల్లోకి అవి వెళ్తున్నాయి. సింపుల్ లాజిక్. ఆలోచించు"

"జోకులాపండి డోకులొచ్చేలా ఉన్నాయి. మీకేం ఉదయం కాగానే సుష్టుగా టిఫిన్ లాగించి కాలేజికి ఉడాయిస్తారు. వీటి పీడ ఎలా వదిలించుకోవాలా భగవంతుడా అని రోజంతా ఆలోచించి బుర్ర బద్దలు చేసుకుంటున్నా తెలుసా? వాటి రెట్టల్ని శుభ్రం చేయటం ఒక నరకమైతే అవి చేసే శబ్దాల్ని వినటం మరో నరకం. నాకు పిచ్చి పట్టేట్టుంది".

"అదేంటోయ్ అలా అంటావ్? పావురాళ్ళ కువకువ శబ్దాలు

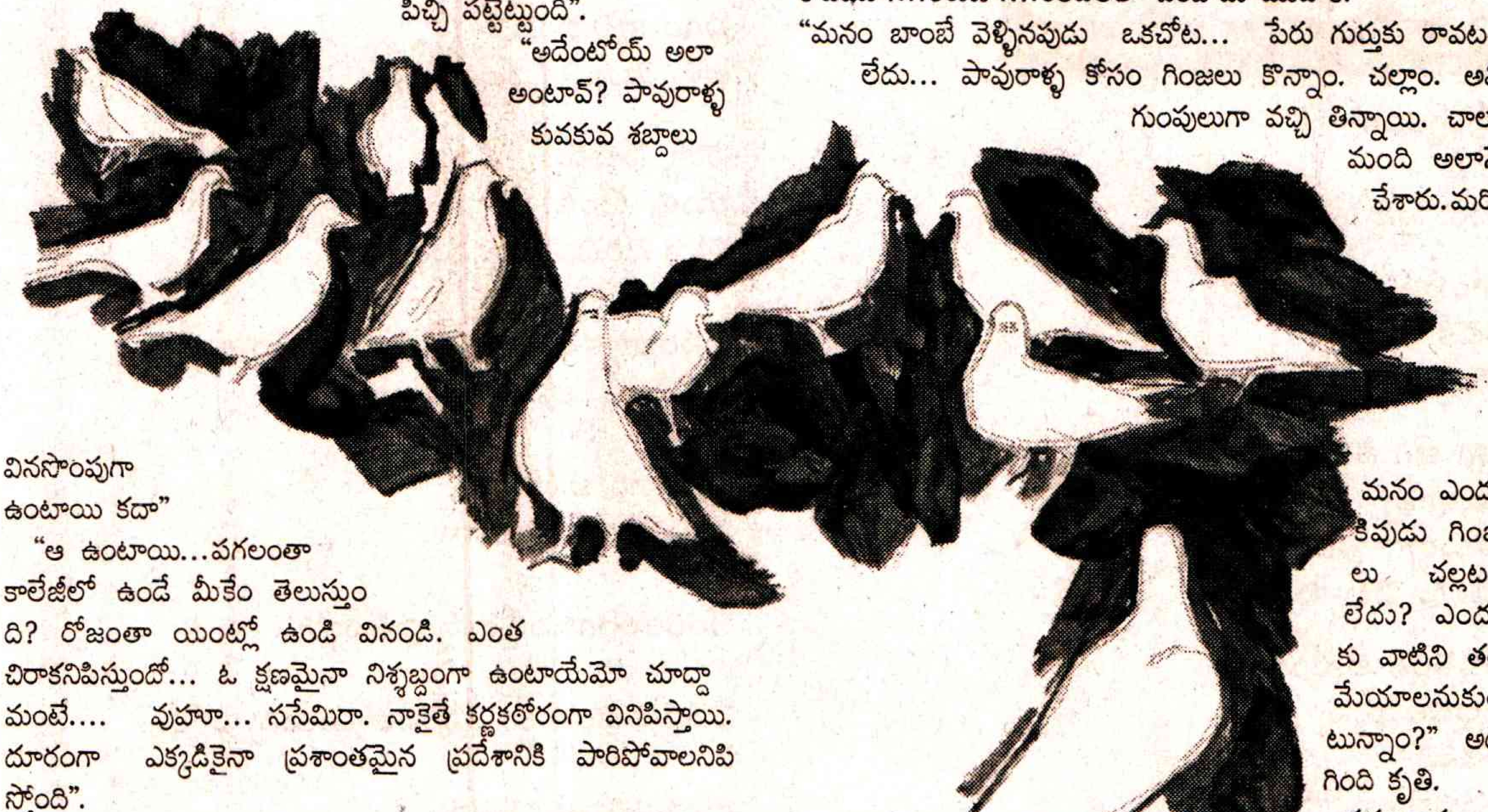

వినసొంపుగా ఉంటాయి కదా"

"ఆ ఉంటాయి...పగలంతా కాలేజీలో ఉండే మీకేం తెలుస్తుంది? రోజంతా యింట్లో ఉండి వినండి. ఎంత చిరాకనిపిస్తుందో... ఓ క్షణమైనా నిశ్శబ్దంగా ఉంటాయేమో చూద్దామంటే.... వుహూ... ససేమిరా. నాకైతే కర్ణకఠోరంగా వినిపిస్తాయి. దూరంగా ఎక్కడికైనా ప్రశాంతమైన ప్రదేశానికి పారిపోవాలనిపిస్తోంది".

"చూడు సుశీ... అవి పక్షులైనా మనలాంటి ప్రాణులే. అవీ బతకాలిగా. నువ్వు యింటి చుట్టూతా రకరకాల మొక్కల్ని పెంచి వాటికి చక్కని తోటలో కాపురముంటున్న అనుభూతిని కలిగిస్తున్నావాయె. అవి కువకువల్తో తమ సంతోషాన్ని నీకు తెలియబరుస్తున్నాయి తెలుసా".

యింకేదో అనబోయి ఆమె కళ్ళలోని కోపం చూసి ఆగిపోయాను.

"మీకు థ్యాంక్స్ కూడా చెప్పుండాలే... పక్షుల భాషని ఔపోసన పట్టారు కదా. నేనీ హింస భరించలేను. ఓ వారం మిద్దెమీదికెళ్ళటం కుదర్లేదు. నిన్న వెళ్ళి చూద్దును కదా రెట్టలన్నీ ఎండిపోయి కుప్పలుగా పడి ఉన్నాయి. వాటిని కడిగి శుభ్రం చేసేటప్పటికి నాకూ పనిమనిషికి రెక్కలు ముక్కలైపోయాయి. అసలే నీళ్ళ కటకట...మీకిదే చెప్తున్నా వినండి. అవి ఈ యింట్లో ఉండటానికి వీల్లేదు. వాటిని తరిమేయండి. లేదా మనం ఈ యిల్లు వదిలేసి మరో యింటికెళ్ళిపోదాం".

"అవి యింట్లో ఉండటం లేదు కదా. యింటి లెంటల్స్ పైన పాపం వాటి మానాన....."

ఆమె బుస కొడ్తూ విసవిసా వంట గదిలోకెళ్ళిపోయింది. మామూలు రోజుల్లో ఆమెతోపాటు వంట కార్యక్రమంలో పాలు పంచుకునే నాకు వంట గదిలోకెళ్ళటానికి ధైర్యం చాల్లేదు.

విషయం నిజంగానే సీరియస్ అని అర్థమైంది. పిల్లల్ని పిలిచి మంతనాలు జరిపాను. శిల్ప....కృతి. పెద్దమ్మాయి ఏడో తరగతి. చిన్నది ఐదు.

"ఎంత తరిమినా పోవటం లేదు నాన్నా. చప్పట్లతో శబ్దం చేస్తే ఎగిరిపోయి మరలా వస్తున్నాయి. పొడవాటి కర్రకు గుడ్డ చుట్టి తరిమినా లాభం లేదు. అమ్మకు ఈ యిల్లంటే ఇష్టం కదా. వాటికీ ఇష్టమేమో" అంటూ నవ్వింది శిల్ప. తన అద్భుతమైన, అపురూపమైన నవ్వు గదంతా విస్తరిస్తూ....మల్లెల దొంతరలు పర్చుకున్నట్లు సువాసనలు వెదజల్లుతూ.

"యిటువైపు రెండున్నాయి. అదుగో అటువైపు మరో రెండున్నాయి. మొన్న వాళ్ళింటికి చుట్టాలు కూడా వచ్చారు. రెండు కొత్త పావురాలు...." కృతి తన వెడల్పాటి కళ్ళని మరింత పెద్దవి చేస్తూ చెప్పింది.

"కాటాపల్ట్ కొనుక్కుని రానా? చిన్నచిన్న రాళ్ళు వేసి కొడ్తే అవి భయపడి పారిపోతాయి" అన్నాను.

"వద్దండీ పాపం.... ఆ రాయి పొరపాటున తగిల్తే చచ్చిపోతాయి" వంట గదిలోంచి బైటికొస్తూ అంది సుశీల.

కోపమూ....కరుణా....కలవేతలా ఉందామె మొహం.

"మనం బొంబే వెళ్ళినపుడు ఒకచోట... పేరు గుర్తుకు రావటం లేదు... పావురాళ్ళ కోసం గింజలు కొన్నాం. చల్లాం. అవి గుంపులుగా వచ్చి తిన్నాయి. చాలా మంది అలానే చేశారు. మరి మనం ఎందుకిపుడు గింజలు చల్లటం లేదు? ఎందుకు వాటిని తరిమేయాలనుకుంటున్నాం?" అడిగింది కృతి.

సమాధానం చెప్పమన్నట్లు సుశీల వైపు చూసాను. ఆమె రుసరుసలాడ్తూ లోపలికెళ్ళిపోయింది.

** ** **

ఆరోజు సాయంత్రం యింటికెళ్ళేప్పటికే యుద్ధ వాతావరణమేదో నిద్ర లేస్తున్నట్లనిపించింది.

తొందరగా ఫ్రెషప్ అయి, లైబ్రరీకెళ్ళి పుస్తకాల్లో తల దాచుకుందామని నా ప్లాన్. లంఖిణిలా అడ్డుపడింది సుశీల.

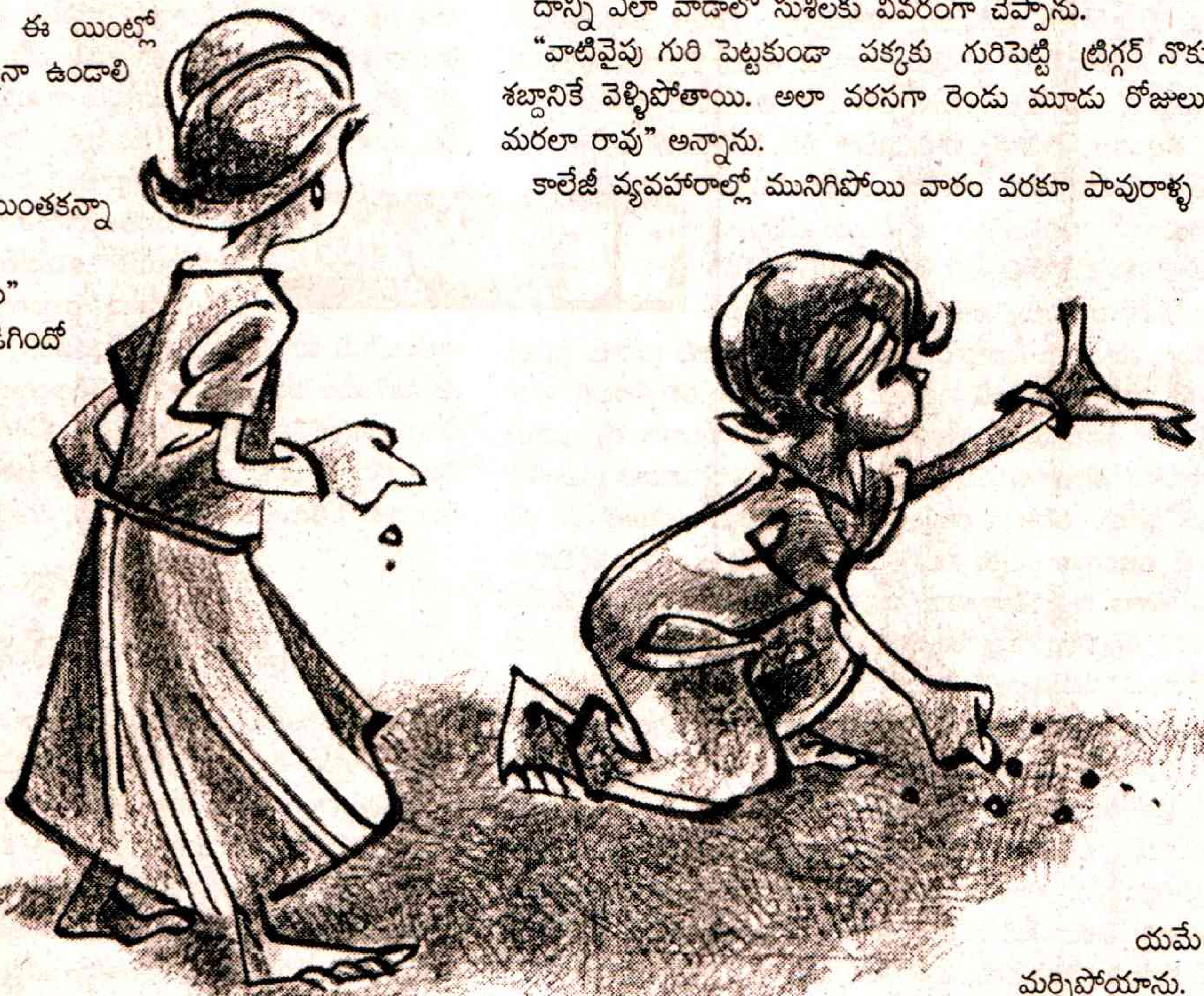

"మీకెన్నిసార్లు చెప్పాను? ఈ యింట్లో అవైనా ఉండాలి.... నేనైనా ఉండాలి అని".

"మరలా ఏమైంది?"

"యింకేం కావాలి. యింతకన్నా దారుణం మరేం జరగాలి?"

"విషయం ఏమిటో చెప్పు"

"ఈరోజు శిల్ప ఏమడిగిందో తెలుసా?"

"నువ్వు చెప్పకుండా నాకెలా తెలుస్తుంది?"

సుశీల నా వైపు నిరసన చూపొకటి విసిరింది.

"మీరసలు నాతో మాట్లాడకండి. ఏ విషయమైనా ఎప్పుడైనా సీరియస్‌గా తీసుకున్నారా? జీతం డబ్బులు తెచ్చి నా చేతిలో పడేయటంతోటే మీ బాధ్యత తీరిపోయిందా? పిల్లలు ఎలా ఎదుగుతున్నారో, పరిసరాల ప్రభావం వారి మనస్తత్వంమీద ఎంతటి విషాన్ని చిమ్ముతుందో ఎప్పుడైనా ఆలోచించారా?"

"పరిసరాలకేమైంది? మన చుట్టుపక్కల అందరూ మంచివాళ్ళే ఉన్నారుగా"

"ఆ ముదనష్టపు పావురాళ్ళు చాలదూ? శిల్ప అడిగిన ప్రశ్నకు సిగ్గుతో చితికిపోయానండీ. అవి అస్తమానం ఒకదానికొకటి ఏం చేస్కుంటున్నాయి మమ్మీ అని అడిగింది. ఏం చెప్పాలో తెలీక అవస్థపడ్డాను".

నాకూ కొద్దిసేపు తల తిరిగినట్లయింది.

"ఛీ పాడు. వాటికైనా సమయం, సందర్భం ఉండక్కరలేదా. ఎప్పుడు చూసినా అదే యావ. అసలే ఆడపిల్లలు. పెద్దవాళ్ళవుతున్నారు. వ్లాళడిగే ప్రశ్నలకు సమాధానాలు తెలిసీ అబద్ధాలు చెప్పలేను. మనం వెంటనే యిల్లు మారిపోదాం".

"యింత తక్కువ అద్దెకి యింత పెద్ద యిల్లు ఎక్కడ దొరుకుతుంది చెప్పు. యిది నా స్నేహితుడిది కావటం, అతను అమెరికా వెళ్ళటం వల్ల కదా".

"అద్దె తక్కువని నా కూతుర్ల కళ్ళబడకూడని విషయాలు ఎదురుగా జరుగుతూ ఉంటే చూస్తూ వూరుకోమంటారా? అలాగయితే వాటిని తరిమేయండి. యిది నా యిల్లు. పవిత్రంగా ఉండాలి".

"కాపురాలు చేయటం అపవిత్రత ఎలా అవుతుంది? పావురాలు కూడా ఒక్కరితోనే జత కలుస్తాయి తెలుసా... వాటి సృష్టి ధర్మాన్ని అవి నిర్వర్తిస్తున్నాయి. మనలా అవి కూడా రహస్యంగా, ఎవ్వరి కంట బడకుండా కల్సుకోవాలంటే వాటికెలా కుదుర్తుంది చెప్పు. అవి స్వేచ్ఛాజీవులు".

"పిల్లలు చెడిపోవడానికి టీవీలు, ఇంటర్నెట్లు దేనికి? మన యిల్లు చాలు. కళ్ళెదురుగా పావురాళ్ళ కామకేళీ విలాసాలు చూసి తరించవచ్చు".

నాకూ తన వాదనలో బలముందనిపించింది. "నీ తెలుగు పాండిత్యం చాల్లే. నన్ను కొంత ఆలోచించనీ. వీటిని ఎలా తరిమేయాలో చెప్తాను" ఆమెను సముదాయిస్తూ అన్నాను.

మరునాడు సాయంత్రం షాపులన్నీ తిరిగి పిల్లలు ఆడుకునే తుపాకీ కొన్నాను. ట్రిగ్గర్ నొక్కగానే పెద్ద శబ్దం వస్తుంది. బెలూన్లు పగులగొట్టటానికి వాడే తూటాల్లాంటి చిన్న ప్లాస్టిక్ తూటాలు కూడా యిచ్చాడు.

దాన్ని ఎలా వాడాలో సుశీలకు వివరంగా చెప్పాను.

"వాటివైపు గురి పెట్టకుండా పక్కకు గురిపెట్టి ట్రిగ్గర్ నొక్కు. ఆ శబ్దానికే వెళ్ళిపోతాయి. అలా వరసగా రెండు మూడు రోజులు చేస్తే మరలా రావు" అన్నాను.

కాలేజీ వ్యవహారాల్లో మునిగిపోయి వారం వరకూ పావురాళ్ళ విషయమే మర్చిపోయాను. ఆరోజు యింటికెళ్ళేప్పటికే ఏడు దాటింది.

వాతావరణంలో ఏదో మార్పు. జరక్కూడనిదేదో జరిగినట్లు...స్మశాన నిశ్శబ్దం...

దిగులుకు పర్యాయపదంలా కూచుని ఉంది. "ఏం జరిగింది? పిల్లలేమైనా సతాయించారా?" అని అడిగా.

అంతే. చివ్వున లేచి నా గుండెలమీద తల పెట్టుకుని ఏడ్చింది.

విషయం తెలీక కంగారు పడ్డాను. పిల్లల ఆరోగ్యాలు బాగానే ఉన్నాయా అనే అనుమానం. పిల్లల్ని కేకేశాను.

(మిగతా 41వ పేజీలో)

పుస్తకం మంచిదే, ప్రచారమేదీ?

మన విశ్వవిద్యాలయాలకి, రచయితల్ని ఆదరించకపోవటం, ప్రచురణలపట్ల పక్షపాతం వహించడం విశేషమేమీ కాదు. అయితే తామే ప్రచురించిన పుస్తకాలను చీకటికొట్లో పడేసి ఉంచటం మాత్రం విశేషమే. ఈ విశేష ఖ్యాతి ద్రావిడ విశ్వవిద్యాలయానికి దక్కింది. కుప్పం లో వున్న ఈ విశ్వవిద్యాలయం కుప్పం దాటి అడుగు ముందు కు వెయ్యలేకపోతోంది.

2000 సంవత్సరంలో వావిలాల గోపాలకృష్ణయ్య వల్ల నేను రాసిన "ద్రావిడ సాహిత్య సేతువు-ఆచార్య చలం" అనే మోనోగ్రాఫ్‌ను ద్రావిడ విశ్వవిద్యాలయం ప్రచురించింది. అట్టమీద నా పేరు లేకుండానే ప్రచురించింది. ఈ పుస్తకాన్ని పత్రికలకి సమీక్షలకోసం పంపనే లేదు. నాకిచ్చిన పుస్తకాలతో నేనే రెండు మూడు పత్రికలకి సమీక్షకి ఇచ్చాను. ఈ పుస్తకాన్ని వంపిణీ చేసే ప్రయత్నమే విశ్వవిద్యాలయం చెయ్యలేదు. ఇది నాలుగేళ్ళనాటి మాట!

తాజాగా ద్రావిడ విశ్వవిద్యాలయం వారి అశ్రద్ధ ఇప్పుడు తెలుసుకుందాం: "తెలుగుదేశ వ్యుత్పత్తి నిఘంటువు"ను ఆచార్య కోరాడ మహాదేవశాస్త్రిగారి సంపాదకత్వంలో ద్రావిడ విశ్వవిద్యాలయం ప్రచురించింది. మహాదేవ శాస్త్రిగారు దీనికి అక్షరాలా అర్హులు. నిఘంటు నిర్మాణంలో గానీ, భాషా శాస్త్ర విషయంలో గాని కోరాడవారు ప్రతిభావంతులు. డాక్టర్ ఇరిగేపల్లి ముద్దప్ప సహాయ సంపాదకులుగా పని చేశారు.

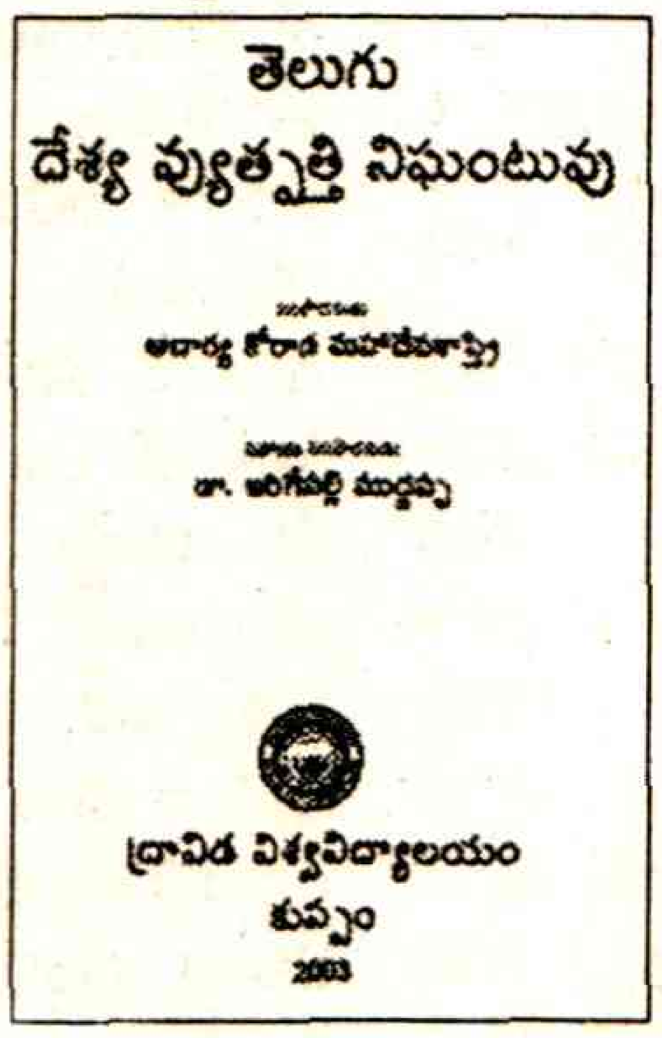

"చాలా వరకు మూలధాతు పునర్నిర్మిత రూపాలను చూపాం. శబ్ద వ్యుత్పత్తి తెలియడం వలన పాఠకునకు శబ్దార్థ సంబంధంమీద అవసరమైన పట్టు చక్కగా చిక్కుతుంది. కనుక ఈ పుస్తకాన్ని ఒక రిఫరెన్స్ నిఘంటువు గాక అధ్యయనానికి ఆధార గ్రంథంగా చదవటం ఎక్కువ ప్రయోజనకరం. తెలుగు భాషను అధ్యయనం చేసే దేశీయ, విదేశీయ విద్యా ర్థులకూ, ద్రావిడ భాషా పదాల వ్యుత్పత్తిని గురించి, సంస్కృతిని గురించి అధ్యయనం చేసే పరిశోధకులకూ దోహదకారిగా ఉండటం మా ప్రధాన లక్ష్యం" అన్నారు సంపాదకులు. ఈ విధంగా తెలుగులో విశిష్టమైన, విలక్షణమైన మంచి నిఘంటువు. ఈ నిఘంటువులో గల మరొక ప్రత్యేకత ఏమిటంటే ఒకే ధాతువు గల రూపాలన్నిటినీ ఒకే చోట ఇవ్వటం. ఉదా: జబ్బ, జబ్బు, జబ్బు చేయు, జబ్బు వడు; పులి, చిఱుతపులి, బెబ్బులి, పులి యంబలి, పులితేనువు, పులియు, పులియోగిరము, పులుపు, పులుసు, పుల్ల, పుల్లన, పుంటికూర, పుల్లం...."

దీనివల్ల శబ్ద స్వరూపం, శబ్ద ప్రాధాన్యం తెలుసుకొనే వీలుంది.

దేశ్య పదాలకు వ్యుత్పత్తి లేదని పూర్వం సంస్కృత పండితులనేవారు. మారేపల్లి రామచంద్రశాస్త్రి దీనిని నిలసిస్తూ తయారుచేసిన 'నుడికడలి' అనే నిఘంటువు ఒక ప్రతి ద్రావిడ విశ్వవిద్యాలయానికి సమర్పించి అచ్చు వెయ్యమన్నాను. 'వేద్దాం' అంటూ దానిసంగతే మర్చిపోయిన ఘనత ద్రావిడ విశ్వవిదాలయానికి వుంది. ఆ తప్పు నుంచి బయట పడటానికి కోరాడవారి ఈ దేశ్య నిఘంటువును అచ్చువేసి కొంత మంచిపని చేసింది. ఈ నిఘంటువులో మాండలిక పదాలకు స్థానం ఇవ్వటం ప్రశంసనీయం. భాషా శాస్త్రం ప్రకారం 'చిట్టెలుక' వంటి వాటికి వ్యుత్పత్తులు ఇవ్వడం కూడా సముచితంగా వుంది. కోరాడ మహాదేవశాస్త్రి అనుభవం, కృషి, ప్రణాళికా బద్ధత ఈ నిఘంటువును ప్రామాణికంగా తయారుచేశాయి.

అయితే- 2003లో ప్రచురించినా ఇంత వరకు ఎవరికీ తెలియకుండా, ప్రచారం చెయ్యకుండా అశ్రద్ధ వహించడం ద్రావిడ విశ్వవిద్యాలయానికే చెల్లింది. పత్రికలకి సమీక్షలకి ఇచ్చే అలవాటు లేని గొప్ప విశ్వవిద్యాలయం ఇది! కోరాడ మహాదేవశాస్త్రి గొప్ప కృషి లోకానికి వెల్లడించవలసిన బాధ్యత లేదా? కోరాడవారి ఆవేదనను అర్థం చేసుకున్న నేను ఆయన దగ్గర ఒక ప్రతి తీసుకొని ఆ ప్రతిభామూర్తి కృషిని నలుగురికీ తెలియజెయ్యాలనుకొన్నాను. ఇంత మంచి పుస్తకాన్ని రూపొందించినందుకు ద్రావిడ విశ్వవిద్యాలయాన్ని అభినందించాలా? ఈ పుస్తకం వచ్చిందని తెలియజేయడంలో గొప్ప నిర్లక్ష్యం వహించినందుకు నిందించాలా? ఇదీ ప్రశ్న.

ద్వైతం

(21వ పేజీ తరువాయి)

శిల్ప, కృతి వాళ్ళ గదిలోంచి పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చారు.

"ఏమైందమ్మా" శిల్పనడిగా.

"ఓ పావురం చచ్చిపోయింది నాన్నా" అంది.

"అమ్మ చంపేసింది....తుపాకీతో" అంది కృతి. దాని కళ్ళలో కూడా బాధ సుళ్ళు తిరుగుతూ...

"పాపం మిగతా పావురాలు చనిపోయిన పావురంవైపు ఎంత జాలిగా చూశాయో...ష్యూర్‌గా ఏడ్చి ఉంటాయి" శిల్ప కళ్ళు చెమ్మగిల్లాయి.

"నేను కావాలని చంపలేదండీ. మీరు చెప్పినట్లే పక్కకు గురిపెట్టి పేల్చాను. ఆ శబ్దానికి పావురాలు ఎగిరాయి. అందులో ఒకటి నేను గురిపెట్టిన వైపుకే ఎగిరింది. కిందపడిపోయింది. బతికించాలని చాలా ప్రయత్నించానండీ.చిన్న ప్లాస్టిక్ తూటానేగా చావదనుకున్నాను. గుండె దగ్గర తగిలినట్లుంది. చచ్చిపోయిందండీ" వెక్కిళ్ళమధ్య చెప్పింది సుశీల.

"పోన్లే జరిగిందేదో జరిగిపోయింది. నువ్వు కావాలని చంపలేదుగా. టేకిట్ ఈజీ" ఆమెను ఓదార్చే ప్రయత్నం చేశాను.

"మొదట్లో తూటాలు లేకుండానే బెదిరించానండీ. ఆ శబ్దానికవి అలవాటు పడ్డాయి.వాటికీ ఆటలా మారింది. శబ్దం రాగానే టపటపా ఎగిరి మరుక్షణం అక్కడే వాలేవి. తూటాలుంటే భయపడ్తాయనీ...వాటిని చంపాలనీ కాదండీ. దాని జత పావురం నావైపు అదోలా చూసింది తెలుసా... ఎన్ని శాపనార్థాలు పెట్టిందో".

ఆ రాత్రి సుశీల అన్నం ముట్టలేదు. పిల్లలు కూడా కంచాల్లో కోడి గెలికినట్లు గెలికి వదిలేశారు.

ఇది జరిగిన మూడ్రోజుల తర్వాత కృతి చెప్పింది "యిపుడు మనకు తుపాకీతో అవసరం లేదు నాన్నా. మిగతా పావురాలు కనిపించటం లేదు. ఎక్కడికో వెళ్ళిపోయాయి".

సుశీలకు ఇంటిచుట్టూ శుభ్రంచేసే బాధతప్పినందుకు సంతోషపడ్డా. ఆమె మొండితనం నాకు తెలుసు. ఆ పావురాల బెడద వదలకుండా ఉంటే యిల్లు మారేవరకు వూర్కునేది కాదు. తక్కువ అద్దెకు దొరికిన ఈ యిల్లు మారాల్సిన అవసరం లేనందుకు కూడా సంతోషపడ్డా.

కానీ సుశీలలో సంతోషం మచ్చుకైనా కనిపించలేదు. ఎపుడు చూసినా విషణ్ణ వదనమే.

"పాపం పిచ్చివండీ పావురాళ్ళు....వాటికోసం ఎప్పుడూ ఓ గింజ విదల్చకున్నా మన యింటి చూరు పట్టుకుని వదిలేవి కావు. అదిలించినా, బెదిరించినా అలక్కుండా ఆశ్రయం కోరిన వాటిని అమానుషంగా తరిమేశానండీ" అంది.

పట్టుమని పదిరోజులు కాకుండానే "నాకు పిచ్చి పట్టేట్టుందండీ" అంది.

"మరలా ఏమైంది?" పావురాళ్ళు తిరిగొచ్చాయా"

"వచ్చినా బావుండు.వాటి అల్లరీ, కువకువలూ....గుర్తొస్తున్నాయి. వాటి గుసగుసల్లాంటి శబ్దాలు అలవాటై యిపుడేం తోచటం లేదండీ. మీరు ఆఫీస్‌కి, పిల్లలు స్కూళ్ళకి వెళ్ళాక యిల్లంతా నిశ్శబ్దంగా ఉండి భయమేస్తోంది. పావురాళ్ళున్నప్పుడే నయం, నాక్కొంత కాలక్షేపమయ్యేది."

ఓ రోజు సాయంత్రం యింటికెళ్ళేప్పటికి శిల్ప, కృతి మిద్దెమీద నిలబడి జొన్నల్ని చల్లుతున్నారు.

"ఏం చేస్తున్నారు" అని అడిగా.

"పావురాళ్ళని పిలుస్తున్నాం. అమ్మ చల్లమంది" అంది కృతి.